

Actualment ens agenollem:

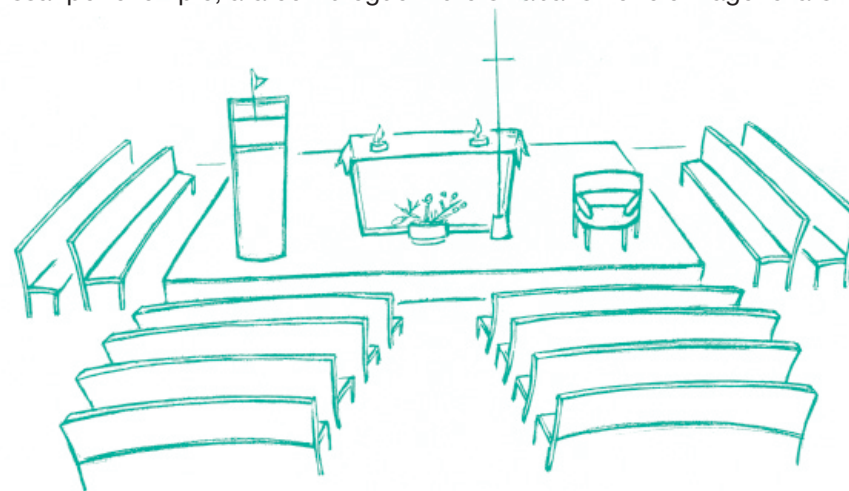
- * en la consagració: és l'únic moment de la missa en què s'indica aquesta postura; així se subratlla que la comunitat és conscient que s'està realitzant l'admirable conversió del pa i el vi en el Cos i la Sang del Senyor, gràcies a la invocació de l'Esperit Sant que acaba de fer el sacerdot i a les paraules de Crist que repeteix sobre el pa i el vi;
- * l'última edició del Missal admet diverses excepcions a aquesta postura: motius de salut, l'estretor del lloc, el gran nombre dels reunits, "o alguna altra causa raonable";
- * però, si es queden drets, l'última edició del Missal afegeix una indicació: "els qui no s'agenollin a la consagració inclinaran profundament el cap, mentre el sacerdot fa la genuflexió després de la consagració" del Pa i una altra vegada després de la del Vi; aquesta reverència profunda (de cintura, no només del cap) ve a expressar també els sentiments d'adoració que inclou el fet d'agenollar-se;
- * també fora de la missa hi ha moments en què ens agenollem, per exemple si restem una estona davant del Santíssim en el sagrari, per indicar la nostra actitud d'adoració; també és la postura més adequada per expressar els nostres sentiments de penitència en el sagrament de la Reconciliació.

LES NOSTRES POSTURES A MISSA

No és indiferent quina postura adoptem en un moment determinat de la nostra celebració. El cos també celebra, també resa.

- La postura té molt a veure amb l'actitud interior. Quan ens posem drets, expressem una cosa diferent que quan ens agenollem o restem asseguts.
- La postura expressa i afavoreix també l'actitud uniforme de la comunitat: per exemple, si tots escolten drets l'evangeli per significar el seu respecte i disponibilitat davant la paraula de Crist.
- A cada moment de la celebració li correspon més adequadament una postura, perquè es veu que és més coherent i que afavoreix allò que estem fent.

Per això hi ha hagut darrerament –sobretot en la recentment publicada tercera edició del Missal– uns canvis significatius en les postures de la nostra missa: per exemple, ara combreguem drets i abans ho fèiem agenollats.

DE VEGADES ESTEM DRETS

La postura d'estar drets és pròpia de la persona humana, i la distingeix entre els animals: l'home és l'“homo erectus”.

Significa respecte, atenció, disponibilitat, llibertat, la postura dels fills en la família de Déu i la confiança dels que se senten ressuscitats amb el Senyor.

A la missa estem drets:

- * al començament, per acompanyar el sacerdot i els altres ministres que entren, mentre cantem el cant d'entrada;
- * sempre que el sacerdot adreça a Déu una oració en nom de tots, ell prega dret, i la comunitat l'acompanya també dreta; això passa en les oracions breus: l'oració col·lecta del principi, l'oració final de la postcomunió i, sobretot, durant la Pregària Eucarística, l'oració central de la missa;
- * i també en una altra oració breu, a la qual molts no estan acostumats a aixecar-se: l'“oració sobre les ofrenes”, que conclou l'ofertori; també aquesta oració la diu el sacerdot en nom de la comunitat, i tots l'acompanyem dempeus; per això el Missal diu que ens posem drets ja per respondre el “Pregueu, germans...”;
- * per aquest mateix motiu, ens posem drets per a la Pregària Universal: aquesta vegada som tots, amb la resposta a les diverses intencions, els que adreçem la nostra oració “sacerdotal” a Déu en nom de tota la comunitat;
- * quan escoltem l'evangeli, per expressar que és la lectura principal de totes, per ser més directament la paraula de Crist; ens posem drets ja per cantar l'Al·leluia, l'aclamació que precedeix l'evangeli;
- * també estem drets per al Credo, la professió de fe comunitària;
- * quan acudim a combregar: tot i que l'última edició del Missal permet que les Conferències de Bisbes de cada país poden decidir si també es pot seguir combregant de genolls, allà on s'ha conservat el costum (que no és nostre el cas), la postura més coherent és combregar dempeus: una comunitat en marxa rep per al seu camí l'aliment que li dona Crist.

DE VEGADES RESTEM ASSEGUTS

La postura d'estar asseguts és la pròpia del mestre que ensenya i del que està escoltant. És també la més adequada per als moments de pau, d'espera, de recolliment i meditació.

Per això a la missa és la postura més pròpia del sacerdot que presideix la celebració. Presidir ve de “pre-sedere”, seure davant. Des de la seva “seu” presideix tota la primera part de la celebració, fins a l'ofertori. Després, segueix presidint, ja dret, des de l'altar.

Els altres restem asseguts:

- * abans de la celebració, fins que comença la processó d'entrada del sacerdot i els seus ministres;
- * mentre escoltem les lectures anteriors a l'evangeli, inclòs el salm responsorial;
- * durant l'homilia del president;
- * durant l'espai de l'ofertori, mentre els ministres preparen l'altar i els dons per a l'Eucaristia;
- * després de la comunió, durant els moments de silenci que precedeixen l'oració de postcomunió; és el moment per al recolliment, la meditació, la interiorització del moment principal de la missa, la comunió amb el Senyor.

DE VEGADES ENS AGENOLLEM

La postura d'agenollar-se indica clarament la humilitat, el respecte profund que sentim per algú, l'adoració, els sentiments de penitència, i també la pregària personal intensa.

Abans era la postura més comuna a la missa. Ara la més usual és la postura dempeus, sobretot en els moments de pregària comunitària.